Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 178 933 van 5 december 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten X**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 26 juli 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 juli 2016 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. WEWAENT, die *loco* advocaat N. LORENZETTI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 april 2015 wordt aan de verzoeker, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) voor drie jaar opgelegd.

1.2. Op 12 mei 2015 wordt aan de verzoeker opnieuw een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 154 450 van 14 oktober 2015 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.3. Op 18 juli 2016 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) genomen. Tegen deze beslissing wordt een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 192 024.

1.4. Op 18 juli 2016 wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) voor drie jaar opgelegd. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"*(…)*
Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:
X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene werd van 04.11.2015 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van bendevorming, deelname; diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, feiten waarvoor hij eventueel veroordeeld kan worden.

Er bestaat een risico op onderduiken:
Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België

Het is daarom dat een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:
Artikel 74/11, §1, tweede lid:
X voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of
□ een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene werd van 04.11.2015 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van bendevorming, deelname; diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, feiten waarvoor hij eventueel veroordeeld kan worden.

Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten (gijzeling – slagen en verwondingen – feiten met betrekking tot de wetgeving inzake verdovende middelen – heling –inbreuk op de wapenwetgeving) en hun herhalend karakter concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekend een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Betrokkene heeft mogelijkerwijze familie in België. Het feit dat familie van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM. blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.
(…)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Het administratief dossier bevindt zich in het rechtsplegingsdossier van de zaak met het nummer 192 204.

2.2. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3.1. In een enig middel van zijn synthesememorie voert de verzoeker de schending aan van artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Het middel is als volgt samengevat:

"*II.1. Artikel 74/11, §1, lid 1 en 2 Vreemdelingenwet luidt als volgt:*
"(…)"

Artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet impliceert aldus dat de duur van een inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen luidt als volgt:
"(…)"

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen creëert dus plichten voor het bestuur op het epistemologische vlak van de besluitvorming.

De formele motiveringsplicht impliceert dus dat de formulering van de beslissing de juridische en feitelijke motieven moet bevatten die het bestuur overwoog bij het nemen van haar beslissing.

De formele motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio cognoscendi van het besluit.

Met andere woorden: de formele motiveringsplicht verandert niets aan de wezenlijke voorwaarden waaraan een besluit ingevolge de materiële motiveringsplicht dient te voldoen, maar verplicht een bestuur om de wezenlijke voorwaarden van deze beslissing afdoende te expliciteren aan de bestuurde.

Het normdoel van de formele motiveringsverplichting bestaat er dus in de bestuurde in staat te stellen de beslissing (feitelijk en rechtelijk) te begrijpen.

Voorts benadrukt verzoekende partij dat het bestuur bij het afleveren van een inreisverbod eveneens dient te handelen overeenkomstig de beginselen van behoorlijk bestuur, zo onder meer de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

Daarbij komt overeenkomstig het redelijkheidsbeginsel dat de motieven de redenen zijn van een bestuurshandeling en dat deze enkel maar aanvaardbaar kunnen zijn als ze redelijk zijn.

Meer concreet is het redelijkheidsbeginsel aldus het laatste aspect van de motivering aangezien het de ultieme toets is of een overheidsbesluit al dan niet kennelijk onredelijk is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt bovendien aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr 154.954)

Dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. (RvS 11 juni 2002, nr. 107. 624)

Het bestuur dient dan ook bij het afleveren van een inreisverbod alle relevante elementen in het dossier in ogenschouw te nemen en te beoordelen alvorens tot een beslissing te komen.

Samenvattend kan gesteld worden dat in de thans bestreden beslissing de bovenvernoemde wettelijke bepalingen en principes evenwel helemaal niet werden gerespecteerd.

De bestreden beslissing wordt namelijk verre van gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. Daarnaast dient verzoekende partij ook te constateren dat verwerende partij allesbehalve afdoende én zelfs foutief gemotiveerd heeft, nu zij onder meer voorhoudt dat verzoekende partij geen officiële verblijfplaats in België zou hebben. Dit is echter niet correct aangezien verzoekende partij wel degelijk een officiële verblijfplaats in België heeft en zoals reeds aangegeven samen met zijn vriendin, mevrouw A. R. (…), een appartement huurt te (…). (stuk 3)

Ook de Raadkamer bij de Rechtbank van Eerste Aanleg Leuven stelde vast dat dit verzoekende partij zijn officiële verblijfplaats was en legde in de beschikking d.d. 12 juli 2016 verzoekende partij uitdrukkelijk op om op dit adres vaste woonst- en verblijfplaats te hebben. Verwerende partij zag dit (bewust) over het hoofd, waardoor men niet langer kan voorhouden dat haar beslissing met kennis van zaken genomen werd.

Vervolgens stelt verwerende partij vast dat er geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden om de duur van het inreisverbod vast te stellen.

Hoewel dergelijk richtsnoer uitdrukkelijk opgelegd werd door de wetgever, werd in casu eerder op quasi automatische wijze een inreisverbod van drie jaar opgelegd zonder daarbij rekening te houden met de situatie waarin verzoekende partij zich bevindt.

Artikel 74/11 voorziet weliswaar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen doch geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

De thans weergegeven motivering kan hoe dan ook geenszins de beslissing (om een inreisverbod van drie jaar op te leggen) schragen.

In het verlengde daarvan is het onzorgvuldig en onbegrijpelijk waarom men zondermeer een inreisverbod van drie jaar heeft opgelegd. Niet alleen loopt men ver vooruit op de zaken, evenzeer wijst zulks handelen nogmaals op het feit dat het onmogelijk is dat het bestuur alle relevante elementen in het dossier in ogenschouw heeft genomen ter beoordeling alvorens tot een beslissing te komen. Dergelijke afweging diende verwerende partij nochtans te maken.

Men kan dan ook niet anders dan vaststellen dat verwerende partij met haar handelen een essentieel rechtsbeginsel van onze rechtsstaat grovelijk miskende, nu het vermoeden van onschuld een algemeen rechtsbeginsel is dat in ons Belgisch strafrecht de basis uitmaakt van een al dan niet veroordeling. Op heden werd verzoekende partij nog niet veroordeeld (laat staan dat er überhaupt nog een veroordeling

volgt) en werd er nog niet geoordeeld over schuld of onschuld. Verwerende partij kan dan ook geenszins objectief en met zekerheid voorhouden dat verzoekende partij de openbare orde zou geschaad hebben of een voldoende ernstige bedreiging zou betekenen voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

De verwerende partij had zich in haar besluitvorming onder meer moeten steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Dit is klaarblijkelijk in casu geenszins het geval.

Verwerende partij lijkt bovendien (alweer bewust) te zijn vergeten dat verzoekende partij onder voorwaarden in vrijheid werd gesteld en zulks overeenkomstig de Wet op de Voorlopige Hechtenis enkel mogelijk is indien de voorlopige hechtenis niet noodzakelijk is voor de openbare veiligheid.

Dergelijke vrijlating spreekt dan ook alleen maar in het voordeel van verzoekende partij.

Schrijnend is het gegeven dat verwerende partij met het inreisverbod verzoekende partij hoe dan ook de mogelijkheid ontneemt zich te houden aan de hem opgelegde voorwaarden bij beschikking van de Raadkamer van de Rechtbank van Eerste Aanleg Leuven d.d. 12 juli 2016.

Het onderhavig inreisverbod (evident in combinatie met bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering) zou verzoekende partij namelijk niet langer toelaten om het uitdrukkelijke verbod om België te verlaten na te leven, zoals aan verzoekende partij werd opgelegd door de Raadkamer van de Rechtbank van Eerste Aanleg Leuven.

Bijgevolg kan men enkel objectief vaststellen dat men een rechterlijke beslissing wenst te miskennen, minstens dat verzoekende partij zijn rechten van verdediging hoegenaamd niet gerespecteerd worden.

Verwerende partij weigerde aldus pertinent om de nodige inlichtingen in te winnen, laat staan dat zij rekening zou kunnen gehouden hebben met de rechterlijke beslissing van de Rechtbank van Eerste Aanleg Leuven.

De verwerende partij moest bovendien bij het bepalen van de duur van het inreisverbod een evenredigheidstoets in acht nemen. Dit betekent dat de duur van een inreisverbod moest worden bepaald aan de hand van de relevante omstandigheden van het geval én de duur van het inreisverbod evenredig moest zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan. Dit is in casu opnieuw geenszins het geval.

Daarbij komt uiteindelijk dat verwerende partij enerzijds gaat voorhouden in haar beslissing schijnbaar rekening te zullen houden met artikel 8 EVRM doch anderzijds dient vastgesteld te worden dat dienaangaande haar motivering alweer geenszins afdoende is, nu men nogmaals weigerde zich voldoende te informeren en men aldus geen rekening houdt (en kan houden) met het feit dat verzoekende partij in België samenwoont met mevrouw A. R. (…), welke reeds geruime tijd zijn vaste partner is.

Overigens heeft verzoekende partij ook nog familie in Griekenland en Italie. Ten gevolge van betreffend inreisverbod zou verzoekende partij dus niet alleen zijn partner niet meer kunnen zien, ook zijn banden met zijn familie in andere landen van Europa zouden verbroken worden. Met dergelijk gegeven hield verwerende partij andermaal geen rekening, laat staan dat zij zich hierover informeerde.

Het is dan ook tergend dat verwerende partij met het inreisverbod verzoekende partij hoe dan ook de mogelijkheid wil ontnemen zijn partner en familie in de nabije toekomst nog te kunnen zien. Het onderhavig inreisverbod zou verzoekende partij namelijk niet langer toelaten naar de Schengenzone, en aldus naar onder meer België, Italië of Griekenland, af te reizen.

Samenvattend gesteld is het duidelijk dat de bestreden beslissing noch in zijn totaliteit rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij noch dat zij zorgvuldig werd voorbereid en gestoeld werd op correcte feitenvinding.

II.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen dat het loutere feit, dat verzoekende partij de motieven in de beslissing heeft kunnen lezen en er kennis van kunnen nemen heeft, reeds zou impliceren dat er zou voldaan zijn aan de formele motiveringsverplichting.

Verwerende partij repliceert vervolgens dat er voldoende omstandig zou gemotiveerd zijn en er afdoende zou blijken om welke redenen er besloten werd tot afgifte van een inreisverbod. Zij meent daarbij dat er enkel correct zou zijn gemotiveerd en er aldus terecht gesteld zou zijn dat verzoekende partij onder meer geen officiële verblijfplaats in België zou hebben. Ook verwijst verwerende partij naar het (zogezegde) persoonlijke gedrag van verzoekende partij.

Verzoekende partij is en blijft van mening dat naast de formele ook de materiële motiveringsverplichting grovelijk werd miskend en er veelal onjuist werd gemotiveerd. Verwerende partij blijft niet alleen halsstarrig de woonsituatie van verzoekende partij miskennen doch zij blijft ook weigeren haar eigen foutief handelen te erkennen.

Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar het arrest van de Kamer van Inbeschuldigingstelling bij het Hof van Beroep te Antwerpen d.d. 12 augustus 2016, waarin ontegensprekelijk klaarheid wordt geschept en er duidelijk wordt gesteld dat uit het voorgelegde strafdossier niet kan worden opgemaakt dat de door de verwerende partij aangehaalde feiten zoals die in de bestreden beslissing worden weergegeven, zich werkelijk hebben voorgedaan en met de werkelijkheid overeenstemmen. Er bevinden zich dan ook geen stukken in het dossier die verwijzen naar misdrijven als gijzeling, slagen en verwondingen, heling of inbreuken op de drugwet en/of wapenwet, waardoor de motivering van verwerende partij (als zou verzoekende partij dergelijke feiten gepleegd hebben) dan ook niet langer steek houdt en men compleet verkeerdelijk verwezen heeft naar het zogezegde persoonlijke gedrag van verzoekende partij. (Stuk 6)

Verder is verwerende partij ook van mening dat in casu geen enkele beslissing van een Raadkamer van belang zou kunnen zijn en meent zij hiervoor onder meer steun te vinden in het feit dat het Openbaar Ministerie geen bezwaar zou hebben tegen de terugzending van verzoekende partij. In het verlengde daarvan zou verzoekende partij zich niet dienstig kunnen beroepen op een schending van het vermoeden van onschuld of op een schending van de rechten van verdediging en zou het allerminst vereist zijn dat verzoekende partij effectief strafrechtelijk veroordeeld zou worden om een aanslag te plegen op de openbare orde. Ten overvloede zou verzoekende partij bepaalde voorwaarden die hem door de Raadkamer werden opgelegd kunnen omzeilen mits toestemming van de Onderzoeksrechter.

Verzoekende partij wil er hier op wijzen dat verwerende partij een loopje neemt met (de verschillende actoren in) het strafrecht. Zo is het Openbaar Ministerie een onafhankelijke actor die lijnrecht tegenover de inverdenkinggestelde of beklaagde staat en is al dan niet bezwaar van het Openbaar Ministerie tegen een terugzending compleet irrelevant.

Daarnaast merkt verzoekende partij op dat tijdens een gerechtelijk onderzoek de Raadkamer en de Kamer van Inbeschuldigingstelling het best geplaatst zijn om inverdenkinggestelden te beoordelen en zijn hun respectievelijke beslissingen in casu toonaangevend. Het is dan ook inacceptabel dergelijke beslissingen te negeren en te gaan stellen dat het louter naar voor komen in een strafdossier (zonder strafrechtelijke veroordeling) volstaat om een aanslag te plegen op de openbare orde. In weerwil van wat verwerende partij gaat voorhouden, heeft verzoekende partij overigens nooit erkend de openbare orde geschaad te hebben.

Tevens onderstreept verzoekende partij dat geen enkele Onderzoeksrechter toestemming zou verlenen dat men het grondgebied mag verlaten zonder dat men een datum binnen afzienbare tijd kan meedelen waarop men zich terug in België dient aan te bieden bij de Onderzoeksrechter. Ter zake kan verzoekende partij de facto dan ook nooit de aan hem opgelegde voorwaarden door de Raadkamer eerbiedigen, wat evident implicaties heeft op zijn rechten van verdediging.

Daarnaast gaat verwerende partij antwoorden dat er een correcte toepassing gemaakt werd van artikel 74/11 Vreemdelingenwet en er geen sprake kan zijn van een discretionaire bevoegdheid.

Verzoekende partij volhardt in zijn standpunt en wijst er op dat er ter zake wel degelijk sprake is van een discretionaire bevoegdheid, en niet van een gebonden bevoegdheid. Verwerende partij diende dan ook te motiveren waarom zij quasi automatisch voor een termijn van drie jaar kiest en niet voor een mindere termijn en/of weigerde in een uitzondering te voorzien met betrekking tot bijvoorbeeld België, Italië of Griekenland. Dit gebeurde geenszins. Het staat daarenboven vast dat er van enige proportionaliteit hoegenaamd geen sprake is.

Tot slot zou er volgens de repliek van verwerende partij geen schending kunnen zijn van artikel 8 EVRM nu er op zorgvuldige en grondige wijze rekening zou gehouden zijn met artikel 8 EVRM. Er zou niet aangetoond zijn dat er bepaalde familiale/relationele banden zouden verbroken worden en/of dat het onmogelijk zou zijn een gezinsleven op te bouwen buiten de Schengenzone.

Verzoekende partij kan echter enkel vaststellen dat, het gegeven dat men niet eens op de hoogte was van de relatie/het samenwonen van verzoekende partij en mevrouw A. R. (…) indachtig, verwerende partij onmogelijk correct kan geredeneerd, gemotiveerd en gehandeld hebben.

Het middel is aldus ernstig en gegrond."

3.2. De verwerende partij antwoordde met betrekking tot het enig middel, zoals aangevoerd in het verzoekschrift, het volgende in haar nota met opmerkingen:

"*In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:*
- artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet;
- artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- materiële motiveringsplicht;
- zorgvuldigheidsbeginsel;
- redelijkheidsbeginsel;
- artikel 8 EVRM.

Verzoekende partij houdt voor dat de bestreden beslissing foutief gemotiveerd is en op quasi automatische wijze een inreisverbod voor een duur van 3 jaar werd opgelegd. De verzoekende partij meent dat nergens blijkt dat effectief rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van haar dossier.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:
"(…)"

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging heeft besloten tot een inreisverbod (bijlage 13sexies), waarbij tevens specifiek gemotiveerd wordt nopens de opgelegde duur van drie jaar.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat op 18.07.2016 door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) werd genomen, waarbij aan de verzoekende partij aldus geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

In de gegeven omstandigheden is er in toepassing van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris geen sprake van een discretionaire bevoegdheid of loutere mogelijkheid om een inreisverbod te betekenen.

Dit blijkt uitdrukkelijk uit de voorbereidende werken, meer bepaald uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:
"De beslissing tot verwijdering moet gepaard gaan met een inreisverbod als er geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend, of indien de onderdaan van een derde land het grondgebied niet binnen de opgelegde termijn verlaten heeft, en mag in andere gevallen, zoals bij een ernstige bedreiging van de openbare orde, gepaard gaan met een inreisverbod.
(…)
Artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen (paragraaf 1 van de richtlijn). Welke ook de hypothese is, het inreisverbod mag niet meer dan vijf jaar bedragen, behalve indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare of de nationale veiligheid (paragraaf 2 van de richtlijn)." (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p.7 en 22, markering toegevoegd)

Zie ook het verslag van 21.11.2011 namens de commissie:
"Die entry ban zal derhalve worden toegepast in twee gevallen, met name wanneer een termijn van nul dagen wordt opgelegd, en wanneer de betrokkene de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten, naast zich neer heeft gelegd.
Met betrekking tot de duur van de entry ban werd voor een stapsgewijze regeling gekozen, die drie jaar geldig is. Doen zich in het geval van de betrokkene bepaalde problemen voor die verband houden met fraude of illegale middelen die hij zou hebben aangewend in het kader van in België ingestelde procedures dan wel in het kader van zijn verwijdering, dan wordt de geldigheid van de regeling verlengd tot vijf jaar. Rijzen problemen van openbare orde of vormt de persoon een risico voor de nationale veiligheid, dan kan de regeling nog langer duren.
Daar staat tegenover dat de entry ban kan worden opgeheven in twee gevallen die in de richtlijn zijn opgenomen, met name om humanitaire redenen, of wanneer de betrokkene zou terugkeren om beroepsmatige redenen dan wel om te studeren. De Belgische Staat kan in die laatste gevallen die opheffing evenwel slechts toekennen wanneer de termijn van de entry ban op zijn minst voor twee derde is afgelopen." (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/006, p., onderlijning toegevoegd)

Zie in dezelfde zin:
"Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.
Al gaat het in twee gevallen om een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod, dit neemt niet weg dat een afzonderlijke beslissing voor het opleggen van een inreisverbod moet worden genomen." (RvV nr. 123.427 dd. 30.04.2014)

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet legt de verplichting op om een inreisverbod op te leggen bij een beslissing tot verwijdering, behalve in welbepaalde gevallen, quod non in casu.

De verzoekende partij kan geenszins voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie over een discretionaire bevoegdheid zou beschikken.

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Waar verzoekende partij voorhoudt dat verzoekende partij een officiële verblijfplaats zou hebben, laat verweerder gelden dat een officiële verblijfplaats een inschrijving in het bevolkingsregister betreft. Uit het dossier blijkt geenszins dat verzoekende partij officieel is ingeschreven en aldus mocht de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging terecht opmerken dat verzoekende partij geen officiële verblijfplaats heeft.

In de mate waarin verzoekende partij aanvoert dat de bestreden beslissing ingaat tegen een beschikking van de raadkamer waarin opgelegd wordt dat verzoekende partij een vaste woon- en verblijfplaats moet hebben op het adres van zijn vriendin, laat verweerder gelden dat dit geen afbreuk kan doen aan de bestreden beslissing daar de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging als enige bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Een beslissing van de Raadkamer kan ter zake niet primeren, nu de Raadkamer niet bevoegd is om de verblijfsreglementering toe te passen.

Zie ook:
"De bestreden beslissing werd getroffen op basis van onder meer artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker betwist niet dat hij in het Rijk verblijft langer dan de maximale hem toegestane duur. Nergens in de vreemdelingenwet is bepaald dat een beschikking van een raadkamer voorrang dient te krijgen op de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet indien de verwerende partij vaststelt dat aan de toepassingsvoorwaarden ervan is voldaan. De raadkamer spreekt zich enkel uit over de vraag of iemand in voorlopige hechtenis dient te blijven of dat die persoon onder voorwaarden in vrijheid mag gesteld worden. De beschikking van de raadkamer doet geen uitspraak over het verblijfsrechtelijk statuut van verzoeker in het Rijk. Dat is het prerogatief van de verwerende partij." (R.v.V nr. 163. 716 van 9 maart 2016)

Ten overvloede wijst verweerder erop dat, zoals blijkt uit een e-mail dd. 18.07.2016, dat het Openbaar Ministerie uitdrukkelijk bevestigde geen bezwaar te hebben tegen de terugzending van verzoekende partij.

Terwijl door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging voorts op gedegen wijze werd gemotiveerd nopens de duur van het opgelegde inreisverbod, met name 3 jaar.

Concreet wordt door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging verwezen naar volgende elementen:
- verzoeker werd onder aanhoudingsmandaat uit hoofde van diefstal met inbraak/inklimming/valse sleutels en deelname aan een vereniging van misdadigers ;
- een risico op onderduiken ;
- geen officiële verblijfplaats in België.

In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat op quasi automatische wijze een inreisverbod van drie jaar is opgelegd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging, herhaalt verweerder dat de duur van het inreisverbod wel degelijk afdoende gemotiveerd is door de verwijzing naar het persoonlijk gedrag van betrokkene.

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat op grond van de motieven van de bestreden beslissing niet duidelijk zou zijn waarom een inreisverbod van 3 jaar genomen werd.

Hierbij werd gewezen op het feit dat de verzoekende partij van 04.11.2015 tot heden onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst uit hoofde van uit hoofde van diefstal met inbraak/inklimming/valse sleutels en deelname aan een vereniging van misdadigers, feiten waarvoor hij kan veroordeeld worden.

Ingevolge de ernst van het door betrokkene gepleegde misdrijf en het herhalend karakter kan er geconcludeerd worden dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voerde handhaving van de openbare orde. Het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Betrokkene heeft mogelijkerwijze familie in België. Het feit dat familie van betrokkene in België verblijft, kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8 §1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8 §2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Tevens heeft betrokkene niet getwijfeld om op illegale wijze in België verblijven en om de openbare te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de Immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

In zoverre de verzoekende partij zich beroept op een schending van het vermoeden van onschuld, doordat de bestreden beslissing aanhaalt dat de verzoekende partij onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst en het strafonderzoek van verzoekende partij nog bezig is en verzoekende partij nog niet is veroordeeld, laat verweerder gelden dat de kritiek van de verzoekende partij niet kan aangenomen worden.

De verweerder benadrukt dat verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op een schending van het vermoeden van onschuld.

"Bovendien is er de Raad geen algemeen beginsel van behoorlijk bestuur inzake het vermoeden van onschuld bekend. Het "vermoeden van onschuld" is wel een fundamenteel beginsel uit het strafrecht dat onder meer werd gecodificeerd in artikel 6, § 2 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Dit beginsel heeft betrekking op de bewijslast in het kader van de strafvervolging. De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, dat het voorwerp vormt van onderhavig beroep, is echter geen maatregel van strafrechtelijke aard doch een administratieve rechtshandeling. Het "vermoeden van onschuld" en tevens het „personaliteitsbeginsel in strafzaken" kunnen dus te dezen niet dienstig worden opgeworpen."(RvV nr. 43.038 van 5 mei 2010).

Het loutere feit dat de door de verzoekende partij gepleegde strafbare feiten nog niet hebben geleid tot een definitieve strafrechtelijke veroordeling, volstaat op zich niet om afbreuk te doen aan de vaststelling van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag een ernstige aanslag pleegde op de openbare orde én dat zij als een ernstige bedreiging voor de openbare orde moet beschouwd worden.

In weerwil van hetgeen de verzoekende partij laat uitschijnen, is het allerminst vereist dat de verzoekende partij strafrechtelijk zou veroordeeld worden, alvorens de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging zou kunnen verwijzen naar het feit dat de verzoekende partij een inbreuk zou hebben gepleegd.

Zie ook:
"De Raad stelt dienaangaande vast dat een Pv geen strafrechtelijke veroordeling uitmaakt, doch staat het de gemachtigde vrij om binnen zijn wettelijk toegewezen beoordelingsbevoegdheid alle elementen aanwezig in het administratief dossier in hun geheel in ogenschouw en in overweging te nemen." (R.v.V. nr. 114.527 dd. 28.11.2013)

En ook:
"Uit de stukken van het administratief dossier kan worden afgeleid dat op 10 januari 2015 door de politiediensten werd vastgesteld dat verzoekster was uitgerust om diefstallen te plegen en dat een proces-verbaal (AN.10.LB.004048/2015) wegens bendevorming werd opgesteld. Verzoekster kan niet voorhouden niet op de hoogte te zijn van het gegeven dat zij door de politiediensten werd onderschept en dat werd vastgesteld dat zij een jas had waarvan de binnenzakken waren gevuld met aluminiumfolie om haar in de mogelijkheid te stellen de beveiligingsmaatregelen van handelszaken te omzeilen. Door te stellen dat zij initieel werd gecontroleerd omdat zij samen met iemand anders zonder vervoersbewijs de tram nam toont zij niet aan dat de vaststellingen die door de politiediensten werden gedaan en die aanleiding gaven tot een proces-verbaal geen correcte weergave van de realiteit zijn. […] Er moet tevens worden opgemerkt dat het vermoeden van onschuld niet belet dat verweerder op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke

veroordeling hebben geleid en op basis van vaststaande feiten een beslissing neemt inzake de verblijfsrechtelijke situatie van een vreemdeling (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Hierbij moet nogmaals worden herhaald dat verzoekster, door enkel te stellen dat zij samen met iemand anders op de tram zat zonder vervoersbewijs, de vaststellingen dat zij was uitgerust om diefstallen te plegen niet ontkracht of weerlegt." (R.v.V. nr. 145 291 van 11 mei 2015)

Tevens haalt verzoekende partij aan dat het inreisverbod in strijd is met een beschikking van de raadkamer die het verbod heeft opgelegd aan verzoekende partij om België te verlaten.

Verweerder laat gelden dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Een beslissing van de Raadkamer kan ter zake niet primeren, nu de Raadkamer niet bevoegd is om de verblijfsreglementering toe te passen.

Bovendien bepaalt de beschikking dd. 12.07.2016 van de raadkamer van Leuven dat verzoekende partij België niet mag verlaten zonder schriftelijke toestemming van de onderzoeksrechter.

De beschikking bevat aldus geen absoluut verbod om België te verlaten; dit is mogelijk mits toestemming van de onderzoeksrechter.

Zie in die zin:
"3.5. Daargelaten de vraag of de verwerende partij nu wel of niet op de hoogte was van de in punt 3.3. vermelde beschikking, is zij er niet toe gehouden om rekening te houden met de betrokken beschikking. Nergens is bepaald in de Vreemdelingenwet dat een beschikking van een raadkamer voorrang dient te krijgen op de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet indien de verwerende partij vaststelt dat aan de toepassingsvoorwaarden ervan is voldaan. De raadkamer spreekt zich enkel uit over de vraag of iemand in voorlopige hechtenis dient te blijven of dat die persoon onder voorwaarden in vrijheid mag gesteld worden. De beschikking van de raadkamer doet geen uitspraak over het verblijfsrechtelijk statuut van de verzoekende partij in het Rijk. Dat is het prerogatief van de verwerende partij.
3.6. Daar kan nog aan worden toegevoegd dat in de betrokken beschikking die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt kan gelezen worden: "verbod om België te verlaten zonder schriftelijke toestemming van de onderzoeksrechter". De beschikking bevat derhalve geen absoluut verbod om België te verlaten. Het is mogelijk mits schriftelijke toestemming van de onderzoeksrechter die verzoeker derhalve dient aan te vragen. Hij toont niet aan dat hij deze niet zou kunnen verkrijgen. Verder blijkt dat de beschikking van 12 mei 2015 geldig is voor een termijn van drie maanden die hernieuwbaar is. Er zijn geen indicaties dat de betrokken beschikking na afloop van een periode van drie maanden verlengd werd. […] Verzoeker toont ook niet aan dat hij een zwaardere straf zou krijgen indien hij de voorwaarden van de betrokken beschikking niet naleeft." (R.v.V. nr. 154 450 van 14 oktober 2015)

Zie ook:
"De bestreden beslissing werd getroffen op basis van onder meer artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker betwist niet dat hij in het Rijk verblijft langer dan de maximale hem toegestane duur. Nergens in de vreemdelingenwet is bepaald dat een beschikking van een raadkamer voorrang dient te krijgen op de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet indien de verwerende partij vaststelt dat aan de toepassingsvoorwaarden ervan is voldaan. De raadkamer spreekt zich enkel uit over de vraag of iemand in voorlopige hechtenis dient te blijven of dat die persoon onder voorwaarden in vrijheid mag gesteld worden. De beschikking van de raadkamer doet geen uitspraak over het verblijfsrechtelijk statuut van verzoeker in het Rijk. Dat is het prerogatief van de verwerende partij. De beschikking bevat derhalve geen verbod om België te verlaten, er wordt enkel gesteld dat verzoeker effectief moet verblijven op een welbepaald adres. Het is niet uitgesloten dat de Dienst Vreemdelingenzaken contact onderhoudt met de diensten van de FOD Justitie inzake de situatie van verzoeker. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat dit reeds gebeurd is op 19 januari 2016, datum waarop een medewerker van de griffie van de gevangenis te Antwerpen een mail stuurt naar de Dienst Vreemdelingenzaken met als bijlage de vrijstellingsmodaliteiten voor verzoeker. Tevens blijkt uit de afdruk van een pagina uit een databank gemaakt door de lokale politie te Turnhout dat deze voorwaarden gelden van 19 januari 2016 tot en met 19 april 2016 en dus per definitie tijdelijk zijn. Verzoeker kan uit de beschikking van de Raadkamer in casu geen rechten putten die zijn verwijdering van het grondgebied zouden verhinderen." (R.v.V nr. 163. 716 van 9 maart 2016)

Ten overvloede wijst verweerder erop dat, zoals ook blijkt uit de e-mail dd. 18.07.2016, die zich bevindt in het administratief dossier, dat het Openbaar Ministerie uitdrukkelijk bevestigt dat ze geen bezwaar hebben tegen de terugzending van verzoekende partij.

Terwijl verzoekende partij zich ook niet dienstig kan beroepen op de vermeende schending van de rechten van verdediging.

"Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet." (R.v.V. nr. 1842 van 20.9.2007)

Tot slot meent verzoekende partij dat er in casu een schending is van artikel 8 EVRM, daar verzoekende partij reeds geruime tijd zou samenwonen met haar vaste partner, mevr. A. R. (…) waaromtrent geenszins afdoende gemotiveerd is. Daarnaast zou verzoekende partij ook nog familie hebben in Griekenland en Italië. De verzoekende partij houdt voor dat de bestreden beslissing tot gevolg zou hebben dat de banden met zijn familie in Europa zouden verbroken worden.

Vooreerst laat de verweerder gelden dat verzoekende partij niet ernstig kan voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging diende te motiveren nopens een mogelijke schending van art. 8 EVRM. Art. 8 EVRM bevat geen dergelijke motiveringsplicht.

"Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij van mening is dat artikel 8 zou vereisen dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van artikel 8 EVRM is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Artikel 8 omvat geen dergelijke motiveringsplicht" (RVV, nr. 8.469, 07.03.2008).

Ook:
"dat artikel 8 van het E.V.R.M. geen volledige formele motiveringsplicht inhoudt maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter wel nagaat of de minister niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen; dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest niet op onwettige wijze heeft beslist dat op grond van die gegevens, en omdat andere gegevens slechts nadien werden aangebracht, geen schending van artikel 8 van het E.V.R.M. blijkt; dat het eerste onderdeel van het tweede middel ongegrond is;
Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met de voormelde beoordeling niet zijn in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet omschreven annulatiebevoegdheid heeft overschreden; dat de annulatierechter, anders dan de cassatierechter, kennis van de feiten kan nemen om althans een marginale toetsing uit te voeren; dat het tweede onderdeel van het tweede middel ongegrond is;" (Raad van State nr. 205.942 van 29 juni 2010, www.raadvst-consetat.be, onderlijning toegevoegd).

Verweerder benadrukt voorts dat -in weerwil met hetgeen de verzoekende partij laat uitschijnen- de bestreden beslissing wel degelijk op afdoende wijze motiveert om welke reden in casu geen schending van artikel 8 EVRM kan weerhouden worden bij de afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies):
"Betrokkene heeft mogelijkerwijze familie in België. Het feit dat familie van betrokkene in België verblijft,, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8, §1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8, §2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het prive- gezinsleven niet absoluut is."

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging bij het nemen van de bestreden beslissing op zorgvuldige en grondige wijze rekening heeft gehouden met artikel 8 EVRM.

Zie in die zin ook:
"Indien het een situatie van eerste toelating betreft, quod in casu, dan dient volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven op haar grondgebied te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63;

EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de "fair balance"-toets [….] Bovendien wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat de verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen en dat er, gelet op het gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van derden een ernstig en actueel gevaar bestaat voor een nieuwe schending van de openbare orde zodat dit gevaar voor de openbare orde zwaarder doorweegt dan verzoekers gezinsleven met zijn twee minderjarige kinderen. […] Het blijkt dan ook dat de verweerder is overgegaan tot de hiervoor besproken "fair balance"-toetsing." (R.v.V. nr. 125.119 dd. 30.05.2014)

Zie ook:
"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag als annulatierechter te onderzoeken of aan de toepassingsvoorwaarden van artikel 8 van het EVRM is voldaan en of voldaan is aan de voorwaarden voor een inmenging in het gezinsleven wanneer een schending van die verdragsbepaling wordt opgeworpen. Door dit in punt 3.3.2.1 van het bestreden arrest te onderzoeken aan de hand van de door de verzoeker aangevoerde elementen en te besluiten dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet blijkt, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn bevoegdheid als annulatierechter niet overschreden en zich niet in de plaats van het bestuur gesteld om de aanvankelijk bestreden beslissing zelf te motiveren. Verzoeker toont geen onwettigheid aan in de concrete motieven van het bestreden arrest betreffende de toepassing van artikel 8 van het EVRM. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt terecht op dat artikel 8 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht oplegt. Het vierde middel is in de mate ongegrond." (R.v.St. nr. 233.125 van 3 december 2015)

Het loutere feit dat de verzoekende partij een andere mening is toegedaan dan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging, volstaat uiteraard niet om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten.

De motieven van de bestreden beslissing zijn dienaangaande duidelijk en allerminst kennelijk afdoende te noemen.

Tevens kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat de banden met haar vermeende, doch niet ander aangeduide familie in Griekenland of Italië zouden verbroken worden.

Het loutere feit dat verzoekende partij beweerdelijk familie heeft in Griekenland of Italië, ontslaat hem niet van de verplichting om de Belgische strafrechtelijke regelgeving na te leven.

Bovendien maakt verzoekende partij op geen enkele wijze aannemelijk welke familie zij zou hebben in Griekenland en Italië. Er wordt overigens ook niet aannemelijk gemaakt dat er sprake zou zijn van een beschermenswaardige relatie, temeer gezien verzoekende partij meerderjarig is en er geen bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangebracht.

Verweerder laat gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Verzoekende partij toont niet aan dat haar voorgehouden partner haar niet zou kunnen vergezellen, of minstens bezoeken tijdens de periode van afwezigheid.

Verzoekende partij toont zelfs niet aan waarom het onmogelijk zou zijn voor verzoeker en haar partner om een gezinsleven op te bouwen in een ander land, behalve een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen.

Er zijn ook moderne communicatietechnologieën voorhanden om tijdens de periodes van afwezigheid nauw contact te onderhouden.

Zie:
"In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij 'inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont', doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.
(…)
De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)" (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

En ook:
"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.
Verzoekende partij toont met het loutere betoog dat haar verloofde 'omwille van persoonlijke redenen onmogelijk naar Turkije kan' niet aan dat er ernstige hinderpalen zij die haar beletten om met haar verloofde Y.A. in haar land van herkomst te ver blijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar [verloofde] kan samenleven. De Raad wijst erop dat het aan verzoekende partij en haar (toekomstige) partner toekomt aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een eigen inkleuring te gegeven, waarbij de partner van verzoekende partij haar zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst, in casu Turkije. Het is immers inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan waarom haar partner in de volstrekte onmogelijkheid zou zijn samen met haar een gezinsleven in Turkije uit te bouwen. Deze elementen laten prima facie toe te besluiten dat er geen positieve verplichting lijkt te bestaan in hoofde van de Belgische overheid en er geen onoverkomelijke hinderpalen lijken te zijn om het gezinsleven elders verder te zetten." (R.v.V. nr. 93.229 dd. 10.12.2012)

Geenszins toont verzoekende partij aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen of verder te zetten in haar land van herkomst of elders.

Er blijkt derhalve hoe dan ook niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij of dat op de gemachtigde van de staatssecretaris enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoekende partij toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Daarenboven werd de voorgehouden relatie alleszins opgebouwd tijdens illegaal verblijf; wederom kan geen positieve verplichting in hoofde van de Belgische Staat worden aangenomen.

Zie ook:
"Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v.

vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd." (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:
"Waar verzoekster stelt dat het inreisverbod van drie jaar een hinderpaal vormt voor het verderzetten van een gezinsleven en zij een 68-jarige alleenstaande vrouw is, dient erop te worden gewezen dat aan verzoekster reeds op 28 juni 2010 en op 21 november 2012 een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, zonder inreisverbod. Verzoekster heeft geen gevolg gegeven aan deze bevelen. Zoals reeds gesteld bevatte dit bevel geen inreisverbod. De enige reden waarom aan verzoekster nu een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd, is omdat zij het vorige bevelen om het grondgebied te verlaten niet heeft opgevolgd. Wat verzoekster als hinderpaal inroept voor de voorzetting van een gezinsleven, is bijgevolg geheel aan haar eigen handelen (of nalaten ervan) te wijten. " (R.v.V. nr. 104.905 d.d. 13.06.2013)

In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat het inreisverbod wordt opgelegd omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan, en er wordt uitvoerig toegelicht om welke reden een termijn van drie jaar wordt opgelegd.

Bovendien heeft de bestreden beslissing niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar partner wordt gescheiden. Het staat verzoekende partij bovendien vrij om naar België terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk, en na het verstrijken van de termijn van het inreisverbod van 3 jaar (of na de opheffing of opschorting ervan).

De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Verweerder benadrukt dat het de verzoekende partij vrij staat om in toepassing van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, bij de diplomatieke of consulaire dienst die bevoegd is voor haar verblijfplaats in het buitenland, een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod in te dienen, opdat zij haar oudere broer en neef. De bestreden beslissing impliceert aldus allerminst noodzakelijkerwijs een scheiding van twee jaar.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een inreisverbod (bijlage 13sexies) aan de verzoekende partij diende betekend te worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel incluis.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite waarom de verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd, met name omdat hem voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan nu hij "*van 04.11.2015 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst (werd) uit hoofde van bendevorming, deelname; diefstal met braak, inklimming, valse sleutels*" en er een risico op onderduiken bestaat nu hij "*geen officiële verblijfplaats in België (heeft)*". Daarnaast worden in de bestreden beslissing de elementen aangehaald waarom het opleggen van een inreisverbod met een duur van drie jaar proportioneel wordt geacht, met name de omstandigheid dat de verzoeker "*niet getwijfeld (heeft) om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare te schaden*", het gevaar dat de verzoeker "*kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde*" en het belang van de immigratiecontrole. Tevens wordt er in de bestreden beslissing rekening mee gehouden dat de verzoeker "*mogelijkerwijze familie (heeft) in België*". Uit deze motieven blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met een aantal specifieke omstandigheden, zodat de verzoeker niet dienstig kan voorhouden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van hem "*eerder op quasi automatische wijze een inreisverbod van drie jaar opgelegd zonder daarbij rekening te houden met de situatie waarin verzoekende partij zich bevindt*".

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM.

3.3.2.1. Artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"*§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.*
De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:
1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.
(…)"

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet volgt dat de minister (*c.q.* de staatssecretaris) of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen "*indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan*" of "*indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd*". Uit de bewoordingen van deze bepaling blijkt dat het niet om een mogelijkheid, maar om een verplichting gaat. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld "*door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval*".

Te dezen wordt aan de verzoeker in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet een inreisverbod opgelegd omdat hem voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan. Voor zover de verzoeker stelt dat het motief dat hij geen officiële verblijfplaats zou hebben in België niet correct is, bekritiseert hij in wezen (een van) de motieven waarom hem geen enkele termijn werd toegestaan voor het vrijwillig vertrek. Deze kritiek is in wezen gericht tegen de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) waarmee de bestreden beslissing gepaard gaat en kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de thans bestreden beslissing. De omstandigheid dat enkele motieven van het voornoemde bevel (overtollig) in de bestreden beslissing worden opgenomen, doet hieraan geen afbreuk. Overigens heeft de Raad bij arrest nr. 178 932 van 5 december 2016 het beroep tot nietigverklaring van dit bevel verworpen.

Voor het bepalen van de duur van het inreisverbod wordt in de bestreden beslissing gewezen op de omstandigheid dat de verzoeker "*niet getwijfeld (heeft) om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare te schaden*", het gevaar dat de verzoeker "*kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde*" en het belang van de immigratiecontrole.

De verzoeker voert aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, door voor te houden dat hij "*de openbare orde zou geschaad hebben of een voldoende ernstige bedreiging zou betekenen voor een fundamenteel belang van de maatschappij*", het vermoeden van onschuld heeft miskend, nu hij op heden nog niet veroordeeld werd en hij bovendien onder voorwaarden in vrijheid werd gesteld. Er wordt evenwel op gewezen dat het vermoeden van onschuld niet belet dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (*cf.* RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Te dezen betwist de verzoeker niet dat hij vanaf 4 november 2015 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst "*uit hoofde van bendevorming, deelname; diefstal met braak, inklimming, valse sleutels*", noch dat hij voor deze feiten "*eventueel veroordeeld kan worden*". Bovendien blijkt uit de door de verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde beschikking van de raadkamer van de correctionele rechtbank te Leuven van 12 juli 2016 (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 4) dat er ten aanzien van de verzoeker "*nog steeds ernstige aanwijzingen van schuld bestaan voor betrokkenheid bij feiten van bendevorming met het oog op het plegen van diefstallen, alsmede diefstallen met verzwarende omstandigheden*", dat "*het dossier (inmiddels) nog (werd) uitgebreid met soortgelijke feiten*" en dat het "*ernstige feiten (betreft) die een gevaar opleveren voor de openbare veiligheid*". Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het bepalen van de duur van het inreisverbod (onder meer) in overweging neemt dat de verzoeker "*een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde*".

Vervolgens laat de verzoeker gelden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris hem door het nemen van de bestreden beslissing "*de mogelijkheid ontneemt zich te houden aan de hem opgelegde voorwaarden bij beschikking van de Raadkamer van de Rechtbank van Eerste Aanleg Leuven d.d. 12 juli 2016*", waaronder het uitdrukkelijke verbod om België te verlaten. Te dezen werd de bestreden beslissing genomen op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet omdat aan de verzoeker voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan, wat door de verzoeker niet wordt betwist. Nergens in de Vreemdelingenwet is bepaald dat een beschikking van de

raadkamer van de correctionele rechtbank voorrang dient te krijgen op de toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet indien de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris vaststelt dat aan de toepassingsvoorwaarden ervan is voldaan. Een beschikking van de raadkamer van de correctionele rechtbank doet geen uitspraak over het verblijfsrechtelijk statuut van de verzoeker in het Rijk. Dat is het prerogatief van de verwerende partij.

Bovendien blijkt uit de beschikking van de raadkamer van de correctionele rechtbank te Leuven van 12 juli 2016 (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 4), in tegenstelling tot wat de verzoeker lijkt voor te houden, niet dat het de verzoeker uitdrukkelijk verboden zou zijn om het grondgebied van het Rijk te verlaten. Dit valt af te leiden uit de derde voorwaarde die de verzoeker wordt opgelegd, met name dat hij België niet mag verlaten "*zonder schriftelijke toestemming van de onderzoeksrechter*", wat erop wijst dat hij met de schriftelijke toestemming van de onderzoeksrechter wel uitvoering kan geven aan de bestreden beslissing. Voor zover de verzoeker in zijn synthesememorie nog repliceert "*dat geen enkele Onderzoeksrechter toestemming zou verlenen dat men het grondgebied mag verlaten zonder dat men een datum binnen afzienbare tijd kan meedelen waarop men zich terug in België dient aan te bieden bij de Onderzoeksrechter*", beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Uit niets blijkt dat de verzoeker enige poging ondernomen heeft om een dergelijke toestemming te bekomen, laat staan dat een dergelijk verzoek zou zijn afgewezen. Moest het trouwens echt zo zijn dat geen enkele onderzoeksrechter toestemming zou verlenen om het grondgebied te verlaten, dan zou het opleggen van een dergelijke voorwaarde vrijwel absurd zijn. Aldus blijkt uit de door de beschikking aan de verzoeker opgelegde voorwaarden geen absoluut verbod om België te verlaten.

Bijgevolg kan de verzoeker uit de beschikking van de raadkamer van de correctionele rechtbank te Leuven van 12 juli 2016 geen rechten putten die de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zouden verhinderen. Er wordt dan ook niet ingezien op welke wijze door het nemen van de bestreden beslissing een rechterlijke beslissing zou worden miskend of hoe de rechten van verdediging van de verzoeker erdoor niet gerespecteerd zouden worden.

Een schending van artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"*1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (*cf.* EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven is een feitenkwestie. Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

Te dezen laat de verzoeker gelden dat geen rekening werd gehouden met het feit dat hij in België samenwoont met A. R., die reeds geruime tijd zijn vaste partner is, en tevens familie heeft in Griekenland en Italië.

Wat betreft zijn "*familie in Griekenland en Italië*" beperkt de verzoeker zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hij laat bovendien na te specifiëren wie deze familieleden zijn en wat zijn familiale band met hen is. Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat het EHRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel beperkt tot het kerngezin en nagaat of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip 'gezinsleven' geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Te dezen brengt de verzoeker, die meerderjarig is, evenwel geen enkel element aan dat er tussen hem en zijn familieleden in Griekenland en Italië een dermate graad van afhankelijkheid is dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt.

Bijgevolg toont de verzoekster het bestaan van een beschermenswaardig gezins- of familieleven met zijn "*familie in Griekenland en Italië*" in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aan.

Wat betreft de partner van de verzoeker kan er op worden gewezen dat *in casu* niet wordt betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het voorgehouden gezinsleven van de verzoeker met zijn partner en dus geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM geschiedt.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de Staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de Staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70).

Te dezen betwist de verzoeker niet dat hij sinds 4 november 2015 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst "*uit hoofde van bendevorming, deelname; diefstal met braak, inklimming, valse sleutels*", noch dat hij voor deze feiten "*eventueel veroordeeld kan worden*". Voorts blijkt uit de door de verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde beschikking van de raadkamer van de correctionele rechtbank te Leuven van 12 juli 2016 (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 4) dat er ten aanzien van de verzoeker "*nog steeds ernstige aanwijzingen van schuld bestaan voor betrokkenheid bij feiten van bendevorming met het oog op het plegen van diefstallen, alsmede diefstallen met verzwarende omstandigheden*", dat "*het dossier (inmiddels) nog (werd) uitgebreid met soortgelijke feiten*" en dat het "*ernstige feiten (betreft) die een gevaar opleveren voor de openbare veiligheid*". In de bestreden beslissing wordt dan ook niet op kennelijk onredelijke wijze overwogen dat de verzoeker "*een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde*" en dat "*(u)it de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is*".

Voorts zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89). Te dezen laat de verzoeker na met concrete gegevens aan te tonen dat hij zijn gezinsleven met zijn partner niet kan verder zetten in zijn land van herkomst of elders. De verzoeker wijst niet op precieze onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van zijn gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders. De verzoeker toont ook niet aan dat hij zijn gezins- en privéleven enkel in België kan verder zetten.

Een ander belangrijk element van deze billijke afweging is te weten of het privé- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van

dit privé- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (EHRM 24 november 1998, nr. 40447/98, Mitchell v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 22 juni 1999, nr. 27663/95, Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 39). Gelet op het illegaal verblijf van de verzoeker, die zelfs niet voorhoudt, laat staan aantoont, ooit legaal in België verbleven te hebben, blijkt niet dat er op de verwerende partij enige uit voormeld verdragsartikel afgeleide positieve verplichting zou rusten om de verzoeker op het grondgebied te gedogen vanwege zijn voorgehouden gezinsrelatie met zijn partner. Bovendien blijkt uit alle voorliggende gegevens ontegensprekelijk dat de verzoeker wist (of behoorde te weten) dat zijn (illegale) verblijfssituatie tot gevolg had dat het voortbestaan van dit gezinsleven in België van bij het begin precair was.

Gelet op het voorgaande toont de verzoeker geen disproportionaliteit aan tussen zijn persoonlijke belangen enerzijds, die *in se* erin bestaan om zijn voorgehouden gezins- en privéleven met zijn partner verder te zetten in België hoewel hij niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de Vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.3.2.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.4. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de afgifte van een inreisverbod voor een duur van drie jaar heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.3.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk

besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
C. VAN DEN WYNGAERT	D. DE BRUYN